

Coses que les coses diuen

**Adrià Julià, Annette Kelm,
James N. Kienitz Wilkins,
Sarah Ortmeyer, Eulàlia Rovira,
Francesc Serra i Dimas,
Stuart Whipps, Haegue Yang,
Amics de la Fabra i Coats**

17.10.20-17.1.21

Exposició a cura de Latitudes.

Fabra i Coats: Centre
d'Art Contemporani
de Barcelona i Fàbrica
de Creació.

Ajuntament de
Barcelona

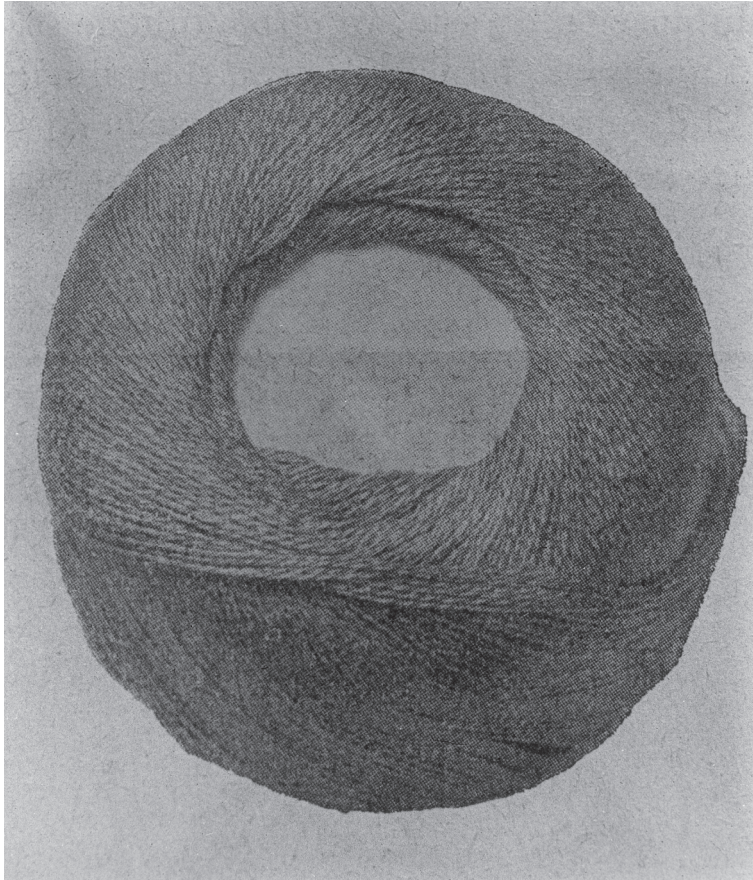
Creus en la capacitat de les coses per escriure la història humana? I per parlar en nom de la història natural? Has tingut mai uns pantalons de peto? Quan es tornen vitals els detalls trivials? Un còdol pot destruir un imperi si l'emperador s'ennuega tot sopant? El còdol podria ser declarat culpable?

Has tingut mai la sensació que allò que anomenem teoria i allò que anomenem art avancen en direccions diferents? No estaria bé que les exposicions fessin reflexionar sobre les possibles relacions entre subjectes humans i objectes inanimats? Ja no existeix l'inexplicable? El ritual expositiu encara és efectiu? Els museus et van trobar a faltar la primavera passada? La clau és clau?

La vida de les coses importa? Es pot fabricar la creació? Consideres que una cosa —com ara aquesta cadira— està ben feta si s'hi ha treballat de valent o també pot ser que valoris una cosa que s'ha donat amb facilitat? Quan es transformen les coses anodines en coses *vintage*? Si el significat d'una cosa no és estable, la seva importància com a prova queda minada? La crispeta és d'opinions fermes?

Saps de què va el luddisme? T'has expressat mai amb violència contra cap màquina? Relacionaries la desmaterialització amb la desindustrialització? Et fa res afirmar que no tens facilitat per a la metafísica, que et costa connectar les particularitats amb les generalitats? Oi que l'acte de comprar pa implica un sistema molt més ampli, el del mercat mundial de cereals? T'has preguntat mai per què el dònut té un forat? Quin centre diu que ocupa un centre d'art? Has sentit les expressions «posar fil a l'agulla» o «filat molt prim»? Valores la coherència en un argument? Persegueixes la font, l'explicació, l'anàlisi o la descripció?

Penses de debò que si mires una cosa fixament t'acabarà revelant els seus secrets? El desig d'escriure sobre un cotxe petit és indicatiu de la por que sigui inadequat? Què és una idea reduïda a la seva forma més simple? L'art pot tornar-se obsolet de la mateixa manera que pot ser recuperat? Com et van les coses?

Francesc Serra i Dimas
Fabra i Coats. Cabdell de fil, dècades de 1930-1940
Arxiu fotogràfic de Barcelona

EULÀLIA ROVIRA, Barcelona, 1985 (resident a la ciutat)

A Knot Which is Not [Un nus que no és], 2020–2021

Eulàlia Rovira posa veus a *Coses que les coses diuen*. Mentre dura l'exposició, va creant una nova obra d'art fent servir llenguatge oral i llenguatge escrit. Això distorsiona les convencions textuais i verbals de la producció d'exposicions, a més de trastocar els gèneres del realisme màgic i la ficció històrica. Incorporant els objectes artístics presents a la sala, objectes d'investigació, objectes-prova i objectes en el món —així com coses al respecte que es desconeixien abans de la inauguració de la mostra—, dubta de les seves reticències, confia que signifiquin el que diuen, però no que diguin el que signifiquen.

També s'han fet gravacions sonores de Rovira llegint un text curt consistent en unes preguntes que componen la introducció de l'exposició. A més, ella és la portaveu de les paraules que han escrit els comissaris per acompanyar cada obra d'art, així com altres coses significatives que formen l'exposició. Potser ara estàs escoltant la seva veu, sigui en català, en castellà o en anglès.

SARAH ORTMEYER, Frankfurt del Main, 1980 (resident a la ciutat)

Sabotage [Sabotejar], 2009

Fusta i serradures. Dimensions variables.

Col·lecció FRAC Grand Large – Hauts-de-France, Dunkerque, França.

Hi ha bocins d'esclops llençats per terra: trencats, esclafats, trossejats, reduïts a pols... La paraula *sabotejar* ha acabat referint-se a espatllar alguna cosa deliberadament, sobretot amb finalitats polítiques: deteriorar, manipular, destruir, piratejar... Prové del substantiu francès *sabot* i del més antic *savate*, 'sabata de fusta'. (Comparteixen la mateixa arrel *sabata*, *zapato* en castellà i la italiana *ciabatta*.) Una teoria habitual sobre el significat que avui té aquesta paraula remet als relats sobre teixidors llançant el seu calçat de fusta contra les noves màquines automatitzades que posaven en perill la seva feina. Aturant els engranatges i obstruint les cadenes de producció. Ara bé, cap al 1890 el sentit original del verb *saboter* descrivia la poca traça dels treballadors agrícoles que van ser enviats a ciutats franceses per reemplaçar els obrers durant les vagues. I és que el seu calçat de fusta era més adequat per córrer pels camps que per moure's per les fàbriques. Però també assenyalava un altre tipus d'estratègia de la pugna laboral: els obrers no aturaven la producció, sinó que la duïen a terme d'una manera ineficient, en una mena de nyap creatiu i d'incompetència precursors de la tàctica de la «vaga de zel», pròpia dels conflictes industrials moderns.

AUTOR DESCONEGUT

Treballadors amb esclops i espadenyes, 1932
Fotografia (còpia moderna).

Cortesia dels Amics de la Fabra i Coats.

A començaments dels anys trenta, a la Compañía Anónima Hilaturas de Fabra y Coats hi treballaven unes 1.800 persones. L'empresa produïa fil gris, blanc, negre i de color, rodets de 200 iardes i cabdells de quilo i de metre, entre d'altres, i les dones constituïen el 80 % de la mà d'obra. Elles feien les tasques de filar, teixir, debanar i entubar fils de cotó, mentre que els homes s'encarregaven de traslladar les matèries primeres fins a la maquinària, així com de tenyir i blanquejar el cotó, que procedia predominantment de Tunísia i Egipte. Aquesta tasca es realitzava als terrenys ocupats actualment per l'Escola Can Fabra, en un dels nombrosos edificis que formaven part d'aquest complex industrial.

Fabra i Coats. Cabdell de fil, dècades de 1930–1940

Impressió fotomecànica (còpia moderna).

Arxiu fotogràfic de Barcelona.

La fabricació a gran escala de teles de cotó estampades conegudes com a indianes («teles de les Índies») al llarg del segle XVIII va ser el preludi de la indústria tèxtil moderna de Barcelona. El 1903 es va fundar la Compañía Anónima Hilaturas de Fabra y Coats mitjançant la fusió de vuit negocis familiars, tres corporacions catalanes i britàniques i cinc fàbriques de Sant Andreu, Sant Martí de Provençals, Sant Vicenç de Torelló i Manresa. Aquesta empresa es va especialitzar a processar, enrotllar i filar fibres, i de seguida va encapçalar el sector tèxtil a l'Estat espanyol.

També el 1903, el fotògraf i litògraf autodidacte Francesc Serra i Dimas va iniciar la seva carrera artística retratant pintors, escultors, arquitectes i músics, ja fos sols a casa o treballant en tallers o a l'aire lliure. Amb una producció d'unes 90.000 fotografies al llarg de la seva vida, va esdevenir un dels cronistes principals del modernisme de Barcelona. Com a fotògraf comercial també va documentar art, antiguitats i exposicions per a galeries i col·leccionistes, i va retratar una infinitat d'objectes, productes i edificis d'embalatge i promocionals, com ara targetes de visita d'hotels i un catàleg per a una foneria de campanes. Es va encarregar de la fotografia i la comunicació visual dels productes fabricats a la Fabra i Coats, i per això va prendre imatges de rodets, cabdells, tubs i troques. Sovint s'aplicava als negatius una capa de pintura vermella opaca per fer ressaltar l'objecte sobre un fons blanc quan se'n feia la impressió.

El 1933, el 86 % dels ingressos de la Compañía Anónima Hilaturas de Fabra y Coats provenia de la venda de fil de cotó en diverses formes. Llavors l'ús de cotó per a filatura ja havia substituït en bona part la seda i el lli; a més, la producció s'havia expandit molt amb la invenció i popularització de la màquina de cosir elèctrica, així com amb el pas de l'elaboració domèstica a la industrial. Als anys trenta, la Fabra i Coats va començar a fabricar fil per a cord, un teixit utilitzat per a reforçar els pneumàtics de cotxe. Nous acords comercials amb les empreses Firestone i Michelin van derivar en la contractació de més d'un centenar de dones.

—

Clau mestra, data desconeguda

Cortesia dels Amics de la Fabra i Coats.

Aquesta clau mestra donava accés a tota la fàbrica. Només en tenien una còpia el director, els bombers i en Pere Fernàndez Bori, que avui exerceix la presidència dels Amics de la Fabra i Coats, formada per antics treballadors. En Pere va treballar durant més de 40 anys a la fàbrica, on va arribar a ser cap de manteniment, fins al tancament definitiu de l'empresa el 2005.

ANNETTE KELM, Stuttgart, 1975 (resident a Berlín)

Vitrine zur Geschichte der Frauenbewegung in der Bundesrepublik Deutschland, Stiftung Haus der Geschichte der Bundesrepublik Deutschland, Bonn [Vitrina sobre la història del moviment feminista a la República Federal d'Alemanya, Fundació Casa d'Història de la República Federal d'Alemanya, Bonn], 2013

Impressió cromogènica emmarcada. 70,5×55,5×4 cm.

Vitrine zur Geschichte der Frauenbewegung in der Bundesrepublik Deutschland, Deutsches Historisches Museum, Berlin [Vitrina sobre la història del moviment feminista a la República Federal d'Alemanya, Museu Històric Alemany, Berlín], 2013

Impressió cromogènica emmarcada. 80,6×62,5×4 cm.

Vitrine zur Geschichte der Frauenbewegung in Baden-Württemberg, Haus der Geschichte Baden-Württemberg, Stuttgart [Vitrina sobre la història del moviment feminista a Baden-Württemberg, Museu d'Història de Baden-Württemberg, Stuttgart], 2013

Impressió cromogènica emmarcada. 80,5×65×4 cm.

Latzhose 1, «Relaxed» [Pantaló de peto 1, «Relaxada»], 2014

Impressió cromogènica emmarcada. 81,2×66,8×4 cm.

Latzhose 2, «Standard» [Pantaló de peto 2, «Estàndard»], 2014

Impressió cromogènica emmarcada. 81,2×66,8×4 cm.

Latzhose 3, «Kicking leg» [Pantaló de peto 3, «Cop de peu»], 2014

Impressió cromogènica emmarcada. 79,5×64,8×4 cm.

Latzhose 4, «Jumping» [Pantaló de peto 4, «Saltant»], 2014

Impressió cromogènica emmarcada. 79,8×64,8×4 cm.

Cortesia de l'artista i de la König Galerie, Berlín/Londres.

A l'Alemanya Occidental de mitjans dels anys setanta, els pantalons de peto de color lila van esdevenir un símbol de la nova onada feminista. Aquells *lila Latzhosen* eren l'emblema d'una política social radical contra la segregació del treball per gèneres i les lleis discriminatòries i a favor del control de natalitat. Als anys vuitanta, tan sols la meitat de les dones

de l'Alemanya Occidental treballaven fora de casa. Tenyir aquella peça de roba de porpra, un color ja aleshores vinculat al moviment feminista, representava una incursió en el sector patriarcal dels operaris de fàbrica i alhora un rebuig als codis de la moda femenina. Com que normalment el procés de tenyir era casolà, no sortia sempre el mateix to, sinó que el color variava dins d'una gamma de lavandes i roses. Avui trobem alguns d'aquells pantalons de peto en les col·leccions de diversos museus alemanys. Exposats al costat d'altres objectes, semblen records tristos d'un passat ranci o troncat. En canvi, quan aquestes peces són alliberades del complex rerefons del seu context històric, sembla que intuïtivament cobrin una nova vida en el present. Fent un cop de peu o relaxats, aquests pantalons animats ja no es limiten a representar un moment històric, sinó que donen forma i obren la porta a noves emocions polítiques i a nous moviments.

JAMES N. KIENITZ WILKINS, Boston, 1983 (resident a Nova York)

This Action Lies [Aquesta acció menteix], 2018

Vídeo digital, so. 32 min.

Cortesia de l'artista i del Centre d'Art Contemporain Genève – Biennale de l'Image en Mouvement 2018.

This Action Lies és un film que consisteix en tres preses estàtiques d'un article industrial aparentment anodí: un got d'escuma de poliestirè blanc de Dunkin' Donuts. «Penses de debò que si mires una cosa fixament t'acabarà revelant els seus secrets?», interpel·la una veu en off accelerada. Es multipliquen les consideracions objectives sobre la història de la cadena de cafeteries i les circumstàncies de la creació del film, acompanyades de reflexions sobre la veracitat i la fiabilitat, de manera que la concentració intensa en el got s'estén en derivacions i dubtes.

Lluny del capitalisme posthippy i de les pretensions d'estil de vida europeu d'empreses cafeteres com ara Starbucks, Dunkin' Donuts va construir la seva marca identificant aquesta beguda calenta amb el combustible dels orgullosos obrers de Nord-amèrica. Tanmateix, a *This Action Lies* el recipient per a cafè no només és producte d'un sistema de producció patriòtic, barat i avantatjós, sinó que dona peu a una reflexió divertida i introspectiva sobre la naturalesa fonamental de la fe, l'esperança, la vida, la imatge de si mateix i el valor de realitzar pel·lícules analògiques. L'escuma de poliestirè d'un sol ús costa molt de reciclar, i per això l'han prohibit a moltes ciutats, com ara Nova York. A començaments de 2018 Dunkin' Brands Group va anunciar la seva intenció d'eliminar aquests gots, ja obsolets, de la seva cadena de subministraments arreu del món, a fi de completar a finals de 2020 la transició als gots de paper, més sostenibles.

STUART WHIPPS, Birmingham, 1979 (resident a la ciutat)

The Kipper and the Corpse [L'arengada fumada i el cadàver], 2004–en procés
British Leyland Mini 1275 GT, documents i fotografies sobre la taula, vídeo
en monitor, transcripcions de converses. Dimensions variables.

Cortesia de l'artista. Encàrrec de WERK en el marc del Longbridge Public Art Project. Dedicat a la memòria de Keith Woodfield.

El 1979 ja havien sortit de les cadenes de producció britàniques, principalment de la planta de Longbridge (Birmingham), més de 4 milions d'unitats de Mini, el model de cotxe utilitari. Aquestes grans instal·lacions van determinar la identitat social i econòmica de la zona durant gairebé cent anys exactes, fins que el 2005 van acabar tancant, la qual cosa va provocar la pèrdua de més de 5.000 llocs de treball.

Entre 2004 i 2007 Stuart Whipps va fotografiar tota la fàbrica. El 2014 va adquirir el xassís rovellat d'un Mini de 1979 per entendre millor quines lliçons es podien extreure del tancament de Longbridge i l'empresa British Leyland, centrant-se en el lent procés d'aprendre a reparar un vehicle fabricat en un any crucial. A la dècada dels setanta, Longbridge s'havia forjat una trista fama per la freqüència amb què les vagues n'interrompien la producció. A causa de les dificultats per obtenir beneficis, el 1975 British Leyland es va declarar en fallida i es va nacionalitzar. Tant els obrers com els sindicalistes van ser objecte de les burles implacables de la premsa de dretes. Amb la reestructuració i les reformes de Longbridge, que van ser conseqüència directa de l'elecció de Margaret Thatcher com a primera ministra el 1979, ja no hi va haver marxa enrere en l'afebliment dels sindicats i la imposició del neoliberalisme al Regne Unit.

Whipps va treballar amb Keith Woodfield, un treballador jubilat de British Leyland, en el desmuntatge del cotxe i en el muntatge i la reparació posteriors. La major part d'aquesta tasca es va fer en públic, en un taller temporal de l'antic complex de Longbridge, que llavors ja s'havia rehabilitat com a nou centre de la ciutat. La destresa de Woodfield com a mecànic i els relats que explicava sobre els seus col·legues i ell van arribar a ser fonamentals per al projecte, que es va estendre inevitablement al treball de camp, la història oral i la investigació de material d'arxiu. En el transcurs de la reparació, que va durar quatre anys, el vehicle va ser presentat en diversos contextos, des de fires d'automòbils fins a museus i clubs socials. Aquest cotxe tant donava peu a converses sobre els dissenys

clàssics de la postguerra com feia pensar en unes condicions laborals sovint descoratjadores, i tot i el seu sòlid (però ambigu) caràcter ordinari, conté un profund i intricat simbolisme polític.

A la taula:

Fotografies de parts de cotxes amb pintures British Leyland de 1979: «Snapdragon Yellow», «Denim Blue» i «Reynard Bronze»; fotografies en format quadrat de la inutilitzada fàbrica de Longbridge (2004–2007); fotografies de parts del motor i de la caixa de canvis amb diaris de 1979 en què es van publicar vinyetes relacionades amb British Leyland.

A la pantalla:

Fragment de «The Kipper and the Corpse» [L'arengada fumada i el cadàver], un episodi de la *sitcom* britànica *Fawlty Towers* que la BBC va emetre per primer cop el 12 de març de 1979. © BBC. En aquesta escena Basil Fawlty, interpretat per John Cleese, diu:

«Una altra vaga de cotxes. Fantàstic, oi? Els contribuents els paguem milions de diners l'any, ells se'ls embutxaquen i es declaren en vaga. Així és el socialisme. Si no els agrada fabricar cotxes, que es busquin una altra feina. Que projectin catedrals, que componguin concerts de violí... El British Leyland Concerto en quatre moviments, tots ben lents i separats per pauses de quatre hores cadascuna. Sap per què no ho fan? Perquè l'únic que els interessa és fer el gandul al costat de les cintes transportadores mentre s'omplen les butxaques amb els meus diners.»

HAEGUE YANG, Seül, 1971 (resident a la ciutat i a Berlín)

VIP's Union [Associació VIP], 2001–2020

Cadires i taules prestades. Dimensions variables.

Cortesia de l'artista.

VIP's Union és una obra d'art conceptual col·laborativa que es va presentar per primer cop el 2001 a Berlín. Consisteix a reunir temporalment mobiliari prestat per un grup de *very important people*, figures destacades de diversos àmbits de la societat local. Amb cada nova presentació de l'obra, varia el significat de què o qui és *very important*, segons el context. Les taules i les cadires prestades formen una espècie de zona de recepció VIP subvertida, ja que no és exclusiva sinó d'accés lliure, i el seu valor es defineix i es caracteritza per la generositat dels prestadors. La disposició final dels mobles com a part d'una exposició respon a un procés de difusió, sol·licitud, resposta, selecció i interpretació que l'artista, els potencials prestadors, els comissaris i el personal de la institució d'acollida configuren i comparteixen.

A l'espai expositiu de Fabra i Coats, s'hi han transportat taules i cadires d'estils, orígens i funcions diversos, procedents d'espais domèstics o laborals, i sempre amb un significat particular per al seu propietari. Cada prestador escriu un text curt per acompanyar el seu objecte en què parla de la seva procedència. Les peces es col·loquen en petits grups, com en una comunitat nova i heterogènia; una associació que, si bé no ha sol·licitat de constituir-se, deu la seva afiliació a aquests actes individuals de bona voluntat, i es manté en el seu nou context gràcies a la responsabilitat i custòdia de la institució.

Atrapada entre la desubicació i la pertinença —no són mercaderies, ni elements artístics, ni donacions permanents—, cada peça de mobiliari prestada és més que la representant o portaveu del seu propietari. Les persones i les coses escriuen biografies mútues. Sigui una cadira de plàstic trivial o una relíquia familiar preada, aquestes coses, en principi inanimades, també poden crear, mantenir i dur a terme rituals socials, i són depositàries de records. Tot i que les seves premisses són senzilles, *VIP's Union* ha agafat caires sovint inesperats. Ara que la pandèmia del coronavirus ha desencadenat una nova solidaritat precisament a base de no trobar-se i no tocar, l'obra de Yang al·ludeix a una forma de proximitat no tàctil, a una comunicació silent de transmissió i diferència.

Prestadors i prestadores:

Àlex Nogueras, Amics de la Fabra i Coats, Àngels Ponsa (consellera de Cultura de la Generalitat de Catalunya), Associació Centre Pont del Dragó, Ateneu L'Harmonia, Biblioteca Ignasi Iglésias – Can Fabra, Carme Martínez (antiga directora de l'Escola Can Fabra), Escola Bressol Municipal La Filadora, Federació Catalana d'Escacs, Francesc Bacardit (arquitecte), Ignasi Aballí, Institut Martí Pous, Joan Subirats (professor de ciència política), Lluís Vallvé Cordoní (mestre d'educació artística), Lucía Martín (regidora del Districte de Sant Andreu), Manuel Ruisánchez (arquitecte), Montserrat Moliner, Oriol Gual (antic director de La Capella), Pere Fernàndez Bori (antic treballador de la Fabra i Coats i president d'Amics de la Fabra i Coats), Taller de Músics.

ADRIÀ JULIÀ, Barcelona, 1974 (resident a la ciutat i a Bergen)

Popcorn [Crispeta], 2012 *

Vídeo HD, color, so. 90 min.

Popcorn [Crispeta], 2019

Impressions Giclée emmarcades. 100×70 cm cadascuna.

Cortesia de l'artista.

Popcorn és un llargmetratge realitzat a partir de material enregistrat per l'empresa californiana de fotografia òptica Photron per demostrar la capacitat d'un model de càmera ultraràpida. L'esclat a velocitat reduïda d'un gra de blat de moro ha estat prolongat allargant la pel·lícula de dotze segons fins a una durada de noranta minuts. S'hi ha afegit una banda sonora i s'ha creat un pòster que acompanya el film.

En escalfar-se, la humitat que conté el nucli de midó d'un gra de la varietat *everta* de l'espècie *Zea mays* es converteix en vapor. Això incrementa la pressió sobre la beina dura i la fa esclatar, de manera que l'interior gelatinitzat s'expandeix amb violència i, en refredar-se, forma el que anomenem una crispeta. Els grans de les espècies més primerenques de blat de moro eren massa durs per mastegar-los o per moldre'ls i fer-ne farina, així que els antics pobles indígenes de l'Amèrica Central i l'Amèrica del Sud, sobretot del Perú, Guatemala i Mèxic, els rebentaven. Els asteques menjaven crispetes i també les feien servir d'ornament. Els colonitzadors espanyols del segle XVI van descriure cerimònies amb crispetes o *momochitl*, tal com es diu en llengua nahua. Molt més tard, i gràcies a la invenció, el 1837, de l'arada d'acer, els colons europeus que arribaren als Estats Units van poder esbrossar l'herba espessa de les praderies. És així com van transformar aquelles terres fèrtils de l'Oest Mitjà i la vall superior del Mississipí, que aviat es van convertir en el cinturó del blat de moro. Malgrat la Gran Depressió dels anys trenta, la crispeta va continuar sent assequible a l'Oest Mitjà nord-americà, i la indústria dels aperitius va prosperar quan les màquines de crispetes van passar a ser habituals als cinemes. Va ser l'inici de la seva inexorable associació amb les pel·lícules de l'Oest, la seva gran popularitat i la seva rendibilitat.

Els tòpics que afirmen que vendre crispetes dona molts més beneficis que projectar films i que l'embolcall costa més que el contingut tapen la complexa i inextricable explosió històrica de les ecologies del capita-

lisme i l'extorsió del colonialisme. En aquest sentit, *Popcorn* és un drama documental sobre el silenciament de les cultures indígenes i la magnitud de la seva influència; una mena de contrapunt tècnic i mític a l'acceleracionisme, els lapses d'atenció breus i les perspectives curtes de mires. *Popcorn* és també una pel·lícula de terror en què la violència industrial i la supremacia cultural es fan visibles més enllà d'un gest aparentment tan trivial i tan poca cosa com ara prendre's un aperitiu relaxant i poc calòric.

*

6 de novembre de 2020, 19h

Projecció de *Popcorn* [Crispeta] (2012) d'Adrià Julià
al cinema Zumzeig (c. Béjar, 53).

●
«Dos amics meus treballaven a relacions laborals, saps?, i el que em van explicar d'aquesta empresa, l'empresa no és que fos massa neta, la veritat. Si s'estaven quedant sense recanvis o s'havia de fer un manteniment urgent, el que fos, passaven alguna informació polèmica als sindicats i ells: 'Això sí que no!' Eren els seus títells. Mira que havien de ser burros.»

●
«Una de les coses que parlàvem és que sempre hi havia el que se'n diu un manetes. Sempre hi havia un manetes, que era el paio que se'n sortia millor de tota la secció. Potser era el que feia més temps que hi era, o el que hi tenia més traça o el més intel·ligent. Però sempre n'hi havia un que destacava, i aquest era qui buscaves quan tenies un problema, no l'encarregat, perquè la cosa anava molt d'ells i nosaltres, i no feia cap gràcia haver-li de dir a l'encarregat que no sabies fer una cosa. Així que anaves al paio que fos el manetes i li explicaves el teu problema amb tal cosa i ell et deia: 'Ah, és que no ho fas bé, fill, es fa així.'»

●
«Fixa't que sempre hi havia un rerefons des que vaig començar, i el rerefons era que els obrers d'Austin eren massa avariciosos. I el motiu d'aquest rerefons, un dels motius, era que a l'àrea de West Midlands els sous anaven en funció del que guanyaven els d'Austin. Per exemple, quan negociaven els dels cotxes de la policia de West Mids no hi havia discussió, deien: 'Nosaltres cobrarem el mateix que ells', i de sobte els atacats érem nosaltres. Llavors hi havia aquell noi, en Jeremy Clarkson, que feia acudits sobre els cotxes Austin i els de British Leyland, i de vegades deia la veritat, perquè [els cotxes] eren una porqueria. Les carrosseries es trencaven al cap de tres anys, igual que les d'altres fabricants, no érem els únics. Però en canvi ens atacaven a nosaltres, i un dels motius era en Red Robbo [Derek Robinson, un coordinador sindical de la fàbrica de Longbridge]. Jo era molt amic d'en Derek i sabia que era honest, vivia la vida que defensava, no era un d'aquells. [Inaudible] Abric vell [...]. Anava amb bus, vivia en un pis, ja m'entens [...]. Moltes coses de les que deia eren honrades. Però és clar, és el que li he explicat abans al nostre amic, recordo que aquí hi treballaven 28 o 30.000 persones, però a Cofton Park en van votar 50.000. Recordo que arribaven autocars de la Universitat de Birmingham i als estudiants els donaven 10 lliures i el dinar, així que els obrers de debò poc tenien a dir-hi. I va arribar un punt en què si hi havia d'haver una votació, la gent sabia que la deixarien fora, així que agafaven la canya de pescar, la ficaven al cotxe i quan tots érem allà escoltant els discursos dels que pujaven a les tarimes hi havia païos que s'ajupien i es posaven a buscar cucs. [Rialles] Perquè tants peus trepitjant els feien sortir a la superfície. I és que és veritat, és la pura veritat, jo em sentia una víctima, em feia l'efecte que no se m'escoltava, i era així.»

●
«Pensa que jo treballava amb vint-i-cinc companys i si aconseguies fer-los contents... Perquè si t'hi pares a pensar, aquesta feina no donava cap satisfacció, és d'un avorriment total, i si els hi pots fer una mica més fàcil i poden tenir un respir, doncs...»

●
«La broma venia perquè circulaven fotos de paios dormint durant el torn de nit. El que no deia ningú era que dormien quan els tocava. Perquè el que feien era avançar feina i acumular-la, per exemple divendres acumulaven dues-centes unitats que havien fet dijous, n'havien fet de més per anar relaxats. [Tos] És el que feien per Nadal, avançar feina, ho feien sovint, perquè les xifres les dictava la direcció i no pas ells, així que els paios feien feina i l'apartaven, sobre la marxa. Com que no podies fer trampa, a les dues ja havien acabat, però l'única norma era que no podies marxar a casa, així que es jugava moltíssim a dards, dòmino, cartes, saps, i paios que de dia tenien una altra feina també feien una becaina. I Leyland creia que eren uns ganduls, però de fet no ho eren.»

●
«S'estaven barallant tots i un s'havia quedat en calçotets i samarreta, no t'enganyo, allà mateix. Això va ser a les 11:54 de la nit i feia tot el dia que eren allà, anaven ben torrats i vaig preguntar al meu pare: 'Què passa?' Em va explicar que havien decidit córrer fins a l'estació de New Street i tornar, aviam qui guanyava.»

●
«I també era un lloc cruel i horrible. Hi havia gent horrible. El més valent de la secció de cabines era un transvestit, anava a treballar amb faldilla. Potser s'enduaia una pallissa cada nit que venia a la feina, i l'endemà hi tornava amb un vestit diferent i es posava a treballar a la cinta i no cedia. No sé què va passar al final, però sempre he dit que és l'home més valent que m'he trobat mai, ser capaç de fer això tot i saber que quan la nit següent tornés a treballar li tornaria a passar el mateix. És un lloc cruel, molt cruel. Hi aprens a ser dur, i hi aprens a ser tan brutal com eren ells. I tu també amb els altres, perquè les coses eren així. Alimenta l'odi.»

●
«Ell en realitat no hi treballava, feia pràctiques per a la universitat i el van enviar a aquell lloc, i una de les coses que havia de fer era com de psicologia industrial, era un mòdul que ell estava estudiant, així que venia i només havia de mirar-nos, fixar-se en com treballava la gent. Deia que el fascinava perquè hi havia gent a tota la cadena de muntatge i qualsevol es pensaria que érem un equip, deia, però hi havia un encarregat posem que per a deu paios, i en aquell equip de deu tots es tenien tírria i procuraven fer-se la punyeta. I després potser n'hi havia uns altres deu que eren com una família, d'enviar-se postals per Nadal i tot, però en general no hi havia una unió, i els de les caixes de canvis no es feien amb els de motors perquè els de les caixes guanyaven un pèl més, i aquestes coses eren un desastre per a les relacions laborals.»

●
«Però la gent s'acostumava a la frustració, i parlant de les cabines, jo treballava on es col·locava la carrosseria, on es col·locava la carrosseria damunt del motor, per allà, i un cop va arribar la carrosseria i feia una olor horribosa, quina olor, però igualment van col·locar la carrosseria damunt del motor i va seguir per la línia de muntatge, i quan va arribar al final van decidir esbrinar d'on sortia aquella olor: algú havia ficat un parell d'arengades dins dels fars. [Rialles] Ves a saber quant feia que eren allà, aquelles arengades!»

ORIOL GUAL

Antic director de La Capella
Antiguo director de La Capella
Former director, La Capella

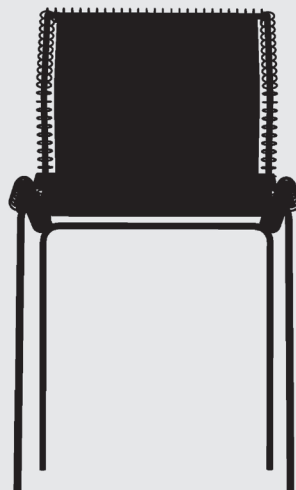
L'any 2000 en Niall O'Flynn va dissenyar el mobiliari per a la oficina de La Capella. Des d'aleshores aquesta cadira ha suportat estoicament el pes d'artistes, comissaris, crítics, dissenyadors i col·laboradors de tota mena quan parlaven amb mi salvant la muralla de papers que s'amuntegaven a la meua taula. És honesta, no amaga res. És part de La Capella, i com a tal va formar part de la peça que en Marc Vives va presentar a *Les escenes* per celebrar-ne els vint-i-cinc anys ●

En el año 2000 Niall O'Flynn diseñó el mobiliario para la oficina de La Capella. Desde entonces esta silla ha soportado estoicamente el peso de artistas, comisarios, críticos, diseñadores y colaboradores de todo tipo cuando hablaban conmigo salvando la muralla de papeles que se amontonaba en mi mesa. Es honesta, no esconde nada. Es parte de La Capella, y como tal formó parte de la pieza que Marc Vives presentó en *Les escenes* para celebrar sus veinticinco años ●

In the year 2000, Niall O'Flynn designed the office furniture for La Capella. Since then, this chair has stoically held the weight of artists, curators, critics, designers and collaborators of all kinds, whenever they have sat talking with me across the mountains of papers piled on top of my desk. It's honest; it doesn't hide anything. It's part of La Capella and, as such, it was part of the piece Marc Vives contributed to *Les escenes* [The Scenes] to celebrate La Capella's 25th anniversary ●

LUCIA MARTÍN

Regidora del Districte de Sant Andreu
Regidora del Distrito de Sant Andreu
Sant Andreu District Councillor's Office

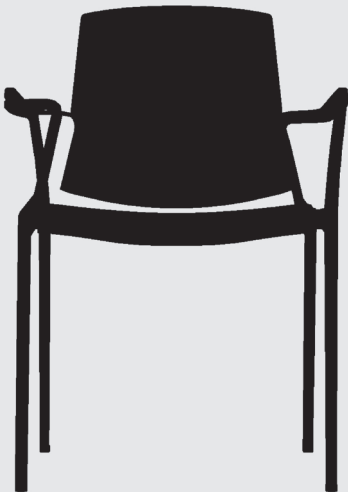
Totes les cadires del despatx de la Regidoria del Districte de Sant Andreu són importants, com ho són totes les persones que hi entren: per proposar, demanar, criticar, netejar... Aquesta és una més de les que hi tinc ●

Todas las sillas del despacho de la Concejalía del Distrito de Sant Andreu son importantes, como lo son todas las personas que entran en ella: para proponer, pedir, criticar, limpiar... Esta es una más de las que allí tengo ●

All the chairs in the Sant Andreu District Council offices are important, just like all the people who come here: to offer a proposal, make a request, file a complaint, to clean, etc. This is another of the chairs I have here ●

CARME MARTÍNEZ

Antiga directora de l'Escola Can Fabra
Antigua directora de la Escola Can Fabra
Former headteacher, Can Fabra School

La butaca de les històries compartides.

Mireu-me. Us semblo una butaca grisa
qualsevol? Doncs no us ho penseu. Jo visc
al cor de l'Escola Can Fabra, a la seva bi-
blioteca. Cada dia, se m'asseuen mestres,
agafen un llibre i expliquen històries fantàs-
tiques que fan volar la imaginació dels in-
fants i que els ensenyen que llegir els farà
més lliures ●

La butaca de las historias compartidas.

Miradme. ¿Os parezco una butaca gris cual-
quiera? Pues no lo soy. Yo vivo en el cora-
zón de la Escuela Can Fabra, en su biblio-
teca. Cada día, se sientan en mí maestros,
cogen un libro y cuentan historias fantás-
ticas que hacen volar la imaginación de los
niños y que les enseñan que leer les hará
más libres ●

The armchair of shared stories.

Look at me. Do I look like a regular run-
of-the-mill armchair? Don't be fooled. I
live at the heart of Can Fabra School, in the
library. Every day, teachers sit here. They
pick up a book and tell fantastic stories
that light up the children's imaginations
and teach them that reading will make
them freer ●

PERE FERNÀNDEZ BORI

Antic treballador de la Fabra i Coats i president d'Amics de la Fabra i Coats

---

Antiguo trabajador de la Fabra i Coats y presidente de Amigos de la Fabra i Coats

---

Former employee, Fabra i Coats
President, Friends of Fabra i Coats

Aquesta cadira centenària era utilitzada habitualment per alguna de les 200 persones, generalment dones, que treballaven a les oficines del Departament d'Administració de la Fabra i Coats, al carrer Bruc amb Gran Via (on actualment es troba la seu regional de la companyia Seguros Ocaso). La cadira té forma ergonòmica per a les cuixes i és de roure, així que és molt forta ●

Esta silla centenaria era utilizada habitualmente por alguna de las 200 personas, generalmente mujeres, que trabajaban en las oficinas del Departamento de Administración de la Fabra i Coats, en la calle Bruc con Gran Via (donde actualmente se halla la sede regional de la compañía Seguros Ocaso). La silla tiene forma ergonómica para los muslos y es de roble, así que es muy fuerte ●

This hundred-year-old chair would generally have been used by one of the 200 people, mainly women, who worked in the Administration Department at Fabra i Coats, located on carrer Bruc with Gran Via (current location of the regional headquarters of the company Seguros Ocaso). The chair has an ergonomic form for the sitter's thighs and is made of oak, so it is very strong ●

MONTSERRAT MOLINER

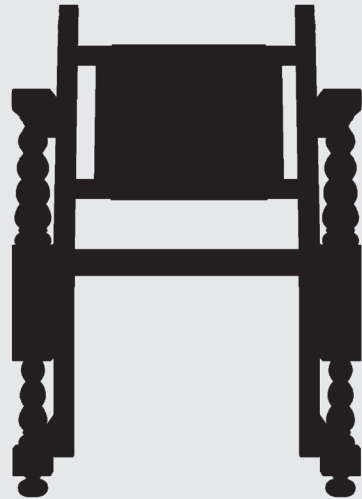
La vaig heretar que duia el nom de la Silla Española i així es va quedar. Ha estat la cadira que m'ha acompanyat a l'espai de treball des que vaig sortir de Barcelona l'any 2000. Durant molts anys no em va importar la seva incomoditat, gaudia de la seva presència austera i de passejar els dits en els sots fets al final dels braços de fusta. Ara, des de fa uns anys, és a la cuina, en un racó. Deia Dennis Oppenheim que la incomoditat és l'estat en el qual l'art es fa més accessible ●

La heredé con el nombre de Silla Española y así se quedó. Ha sido la silla que me ha acompañado en el espacio de trabajo desde que salí de Barcelona en el año 2000. Durante muchos años no me importó su incomodidad, disfrutaba de su presencia austera y de pasear los dedos por los hoyos hechos al final de sus brazos de madera. Ahora, desde hace algunos años, está en la cocina, en un rincón. Decía Dennis Oppenheim que la incomodidad es el estado en el que el arte se hace más accesible ●

When I inherited it, it was called the Spanish Chair and the name stuck. It has been with me in all my workspaces since I left Barcelona in 2000. For years, I didn't care that it was uncomfortable. I enjoyed its austere presence, and I liked running my fingers across the dents in the ends of the wooden arms. Now it's in the kitchen, where it has been for a few years, in a corner. Dennis Oppenheim said that discomfort is the state in which art is most accessible ●

LLUÍS VALLVÉ CORDOMÍ

Mestre d'educació artística | Profesor de educación artística | Art teacher

---

Taula dissenyada el 1999 amb el nom original de *Pítol* i construïda el 2016 canviant el nom pel de *TAULA PITÖL*². La idea del disseny era poder disposar d'una taula que pogués acollir un grup variable de persones mantenint la forma quadrada, que pogués augmentar de mida per facilitar així les relacions del grup. La taula ha esdevingut un bon espai de trobada ●

Mesa dissenyada en 1999 con el nombre original de *Pítol* y construida en 2016 cambiando el nombre por el de *TAULA PITÖL*². La idea del diseño era poder contar con una mesa que pudiera acoger a un grupo variable de personas manteniendo la forma cuadrada, que pudiera aumentar de tamaño facilitando así las relaciones del grupo. La mesa se ha convertido en un buen espacio de encuentro ●

Table designed in 1999, with the name *Pítol*. It was built in 2016 and the name was changed to *TAULA PITÖL*². The idea for the design was a table that could be used by a variable number of people while maintaining its square shape, that could be expanded for bigger group meetings. The table has become a great place for gathering ●

IGNASI ABALLÍ

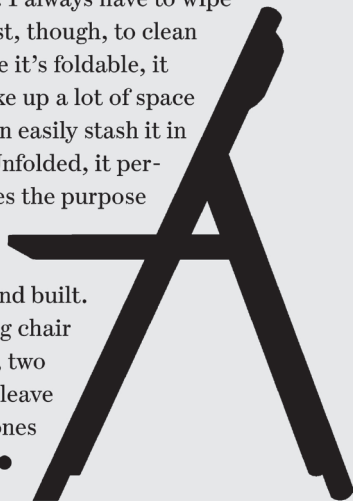
A partir de l'obra de Joseph Kosuth *Una i tres cadires* (1965), les cadires van deixar de ser simplement un objecte per seure-hi per convertir-se també en una idea o un concepte. Molt sovint, quan veig cadires, penso en l'obra de Kosuth. Va utilitzar, en una de les versions de l'obra, una cadira plegable molt semblant a aquesta que tinc a l'estudi des de fa alguns anys. Algú que deixava un pis perquè marxava de la ciutat me la va regalar juntament amb altres objectes domèstics. Des de llavors, la utilitzo com a cadira complementària quan ve algú a visitar-me a l'estudi i totes les altres estan ocupades. No té un ús freqüent, però sempre hi és, acumulant pols i esperant l'ocasió que algú la desplegui per seure-hi. Abans, però, hauré de passar-li un drap per netejar-la. Com que és plegable ocupa poc espai i es pot guardar fàcilment en qualsevol racó. Desplegada, compleix perfectament amb la funció per a la que va ser dissenyada i construïda. Així que una cadira plegable és, com a mínim, dues cadires. Les altres les deixo a Kosuth ●

A partir de la obra de Joseph Kosuth *Una y tres sillas* (1965), las sillas dejaron de ser simplemente un objeto para sentarse para convertirse en una idea o un concepto. Muy a menudo, cuando veo sillas, pienso en la obra de Kosuth. En una de las versiones de la obra, utilizó una silla plegable muy parecida a esta que tengo en el estudio desde hace algunos años. Alguien que dejaba un piso porque se marchaba de la ciudad me la regaló junto con otros objetos domésticos. Desde entonces, la utilizo como silla complementaria cuando viene alguien a visitarme al estudio y todas las demás están ocupadas. No tiene un uso frecuente, pero

siempre está aquí, acumulando polvo y esperando la ocasión de que alguien la despliegue para sentarse en ella. Antes, sin embargo, suelo pasarle un trapo para limpiarla. Como es plegable ocupa poco espacio y se puede guardar fácilmente en cualquier rincón. Desplegada, cumple perfectamente con la función para la que fue diseñada y construida. Así que una silla plegable es, como mínimo, dos sillas. Las demás las dejo a Kosuth ●

After Joseph Kosuth's *One and Three Chairs* (1965), chairs were no longer just an object to sit in; they also became an idea or a concept. Very often, when I see a chair, I think about Kosuth's piece. In one of the versions, he used a folding chair very similar to this one, which I've had in my studio for a few years. Someone who was moving out of the city gave it to me, with some other household items. Since then, I use it as a backup chair, for when someone comes to see me at the studio and all the other chairs are occupied. I don't use it very often, but it's always there, gathering dust and waiting for the moment when someone unfolds it to sit on it. I always have to wipe it down first, though, to clean it off. Since it's foldable, it doesn't take up a lot of space and you can easily stash it in a corner. Unfolded, it perfectly serves the purpose for which

it was designed and built. So a folding chair is, at least, two chairs. I'll leave the other ones to Kosuth ●

ÀNGELS PONSA

Consellera de Cultura de la Generalitat de Catalunya | Consejera de Cultura de la Generalitat de Catalunya | Minister of Culture, Government of Catalonia

---

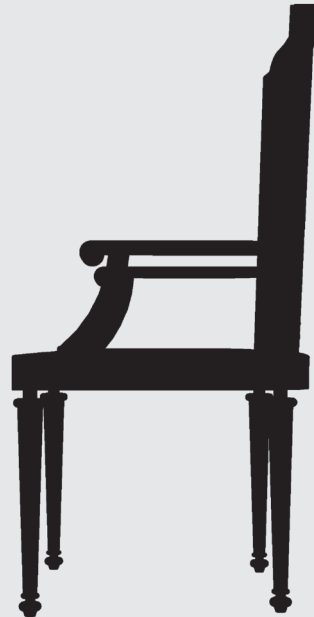
La tria d'aquesta butaca obeeix a la voluntat de compartir els moments viscuts per aquest objecte al llarg de tants anys i la pàtina inevitable del pas del temps. Pertany a la sala de reunions Pompeu Fabra del Palau Marc de Barcelona, seu de la Conselleria de Cultura, on el món de la cultura expressa les seves il·lusions i treballam per un país on la cultura és una font de valors i d'identitat que contribueix al benestar, la cohesió social i el sentiment de pertinença. La cultura juga un paper essencial en el desenvolupament d'una societat basada en el coneixement, en el desenvolupament social i econòmic i en la transmissió de valors democràtics. Com a consellera de Cultura de la Generalitat de Catalunya tot just nomenada voldria destacar «l'acumulació de vida cultural» que porta implícita aquesta cadira, un objecte que, gràcies a aquesta exposició, deixa de pertànyer al món de les coses per conquerir un rang artístic. Una dimensió que s'escapa del seu valor d'ús per recrear vivències, nostàlgies, desigs i frustracions, somnis imaginats i emocions acumulades ●

La elección de esta butaca obedece a la voluntad de compartir los momentos vividos por este objeto a lo largo de tantos años y la pátina inevitable del paso del tiempo. Pertenece a la sala de reuniones Pompeu Fabra del Palau Marc de Barcelona, sede de la Conselleria de Cultura, donde el mundo de la cultura expresa sus ilusiones y se trabaja por un país donde la cultura es una fuente de valores y de identidad que con-

tribuye al bienestar, la cohesión social y el sentimiento de pertenencia. La cultura juega un papel esencial en el desarrollo de una sociedad basada en el conocimiento, en el desarrollo social y económico y en la transmisión de valores democráticos. Como consejera de Cultura de la Generalitat de Catalunya recién nombrada desearía destacar «la acumulación de vida cultural» que lleva implícita esta silla, un objeto que, gracias a esta exposición, deja de pertenecer al mundo de las cosas para conquistar un rango artístico. Una dimensión que se escapa de su valor de uso para recrear vivencias, nostalgias, deseos y frustraciones, sueños imaginados y emociones acumuladas ●

The selection of this armchair is inspired by the desire to share the lived experiences of this object over the years, and the inevitable patina left by the passage of time. It comes from the Pompeu Fabra meeting room at the Palau Marc in Barcelona, headquarters of the Department of Culture, where the cultural world voices its hopes and we work towards building a country where culture is a source of values and identity that contributes to people's well-being, to social harmony, and to a feeling of belonging. Culture plays an essential role in forging a society founded on knowledge, social and economic development, and the transmission of democratic values. As the recently named Minister of Culture of the Catalan Government, I would like to highlight the "accumulation of cultural life" inherent in this chair, an object which, in being exhibited, leaves behind the universe of objects to take on an artistic status. This dimension departs from its use value to recreate experiences, nostalgia, desires and frustrations, imagined dreams and accumulated emotions ●

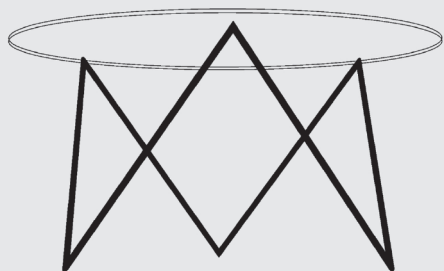
ÀLEX NOGUERAS

Aquesta taula és un disseny de Barba Corsini per als icònics apartaments de La Pedrera. Als anys noranta es van fer fora els llogaters i es van enderrocar. La taula va acabar en una casa particular durant anys fins que la propietària, la meva padrina, va tenir néts i la va considerar perillosa per als nens. Aleshores me la va regalar. Des d'aquell moment ha viscut a casa meva ●

Esta mesa es un diseño de Barba Corsini para los icónicos apartamentos de La Pedrera. En los años noventa echaron a los inquilinos y se derribaron. La mesa acabó en una casa particular durante años hasta que la propietaria, mi madrina, tuvo nietos y la consideró peligrosa para los críos. Entonces me la regaló. Desde aquel momento ha vivido en mi casa ●

This table was designed by Barba Corsini for the iconic flats in La Pedrera. In the 1990s, the tenants were evicted and the flats were torn out. The table ended up in a private house, where it stayed for years until the owner—my godmother—had grandchildren and she thought it would be dangerous for the kids. That's when she gave it to me. I've had it at my house ever since ●

FRANCESC BACARDIT

Arquitecte | Arquitecto | Architect

Cadira fabricada als anys cinquanta que formava part del mobiliari de la sala de vendes de l'empresa tèxtil familiar. Amb els anys va passar de l'àmbit industrial al domèstic canviant tant la seva funció com el seu entapissat, que s'ha anat fent amb els teixits de la pròpia indústria ●

Silla fabricada en los años cincuenta que formaba parte del mobiliario de la sala de ventas de la empresa textil familiar. Con los años pasó del ámbito industrial al doméstico cambiando tanto su función como su tapizado, para el que se han ido utilizando los tejidos de la propia industria ●

Chair manufactured in the 1950s, which was among the furniture from the sales room at the family's textile company. Over the years, its use shifted from industrial to domestic; its repurposed function was accompanied by a change in its upholstery, which was updated periodically using fabric from the factory ●

JOAN SUBIRATS

Professor de Ciència Política
Profesor de Ciencia Política
Professor of Political Science

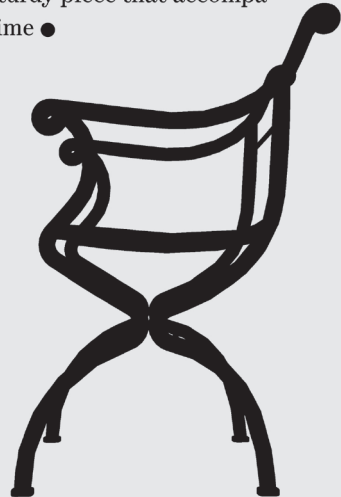
Cadira comprada després d'una visita al centre d'Europa l'any 1981, on vàrem tenir ocasió d'admirar diferents creacions de l'època en què Karl Friedrich Schinkel va desenvolupar la seva feina com a arquitecte i artista. És una peça sòlida, que acompanya una vida ●

Silla comprada tras una visita a Centroeuro-ropa en 1981, donde tuvimos ocasión de admirar diferentes creaciones de la época en que Karl Friedrich Schinkel desarrolló su trabajo como arquitecto y artista. Se trata de una pieza sólida, de las que acompañan toda la vida ●

Chair purchased following a trip to central Europe in 1981, during which we had the opportunity to admire a series of pieces dating from the period when Karl Friedrich Schinkel worked as an architect and an artist. It's a sturdy piece that accompanies a lifetime ●

ESCOLA BRESSOL MUNICIPAL
LA FILADORA

JARDÍN DE INFANCIA MUNICIPAL
LA FILADORA

MUNICIPAL NURSERY LA FILADORA

Aquestes cadires venen de l'Escola Bressol Municipal La Filadora, llar d'infants que té una curta però intensa trajectòria dins del recinte de la Fabra i Coats. La cadira està pensada per ser utilitzada per infants de 0 a 3 anys, els principals usuaris de la llar. Té tres posicions possibles, que ofereixen tres alçades diferents de seient, en funció de l'alçada i mobilitat de l'infant. Té una quarta posició que la converteix en una tauleta i possible zona de joc. Aquesta flexibilitat garanteix la total autonomia dels infants: ells mateixos poden seure, aixecar-se, moure-la, sense dependre d'un adult. Té una forma de cub compacte que dona molta estabilitat a la cadira.

Aquestes tres característiques defineixen també la filosofia de la llar d'infants La Filadora: autonomia, flexibilitat, estabilitat. L'equip humà de la Filadora té molta cura dels infants, del seu benestar i del seu desenvolupament autònom acompanyat i respectuós. I com a Associació de Famílies d'Alumnes (AFA), creiem que el fet que la llar hagi escollit aquesta cadira pels seus petits usuaris, ho exemplifica i ratifica ●

Estas sillas vienen de La Filadora, jardín de infancia que tiene una corta pero intensa trayectoria dentro del recinto de la Fabra i Coats. La silla está pensada para ser utilizada por niños de 0 a 3 años, los principales usuarios del centro. Tiene tres posiciones posibles, que ofrecen tres alturas diferentes

de asiento, en función de la altura y movilidad del niño. Tiene una cuarta posición que la convierte en una mesita y posible zona de juego. Esta flexibilidad garantiza la total autonomía de los niños: ellos mismos pueden sentarse, levantarse, moverla, sin depender de un adulto. Su forma de cubo compacto da mucha estabilidad a la silla.

Estas tres características definen también la filosofía del jardín de infancia La Filadora: autonomía, flexibilidad, estabilidad. El equipo humano de La Filadora tiene mucho cuidado de los niños, de su bienestar y de su desarrollo autónomo acompañado y respetuoso. Y como Asociación de Familias de Alumnos (AFA), creemos que el hecho de que el jardín haya escogido esta silla por sus pequeños usuarios, lo ejemplifica y ratifica ●

These chairs come from the Municipal Nursery La Filadora, which has had a short but intense history in the Fabra i Coats complex. The chair is designed to be used by children from ages 0 to 3, the main age group of the nursery's users. It has three possible positions, offering three different seat heights to match the child's height and mobility level. It has a fourth position that transforms it into a table and a possible play area. This flexibility guarantees total autonomy for the children: all by themselves, they can sit, stand up, and move around without depending on an adult. It is shaped like a compact cube, which offers increased stability.

These three characteristics also define the philosophy of the nursery La Filadora: autonomy, flexibility, stability. La Filadora is staffed by a team of people who are dedicated to watching over the children, their well-being and their development in a self-sufficient, supervised and respectful way. And as a Family School Association, we believe that the fact the nursery chose this chair for its little users exemplifies and supports that philosophy ●

AMICS DE LA FABRA I COATS

AMIGOS DE LA FABRA I COATS

FRIENDS OF FABRA I COATS

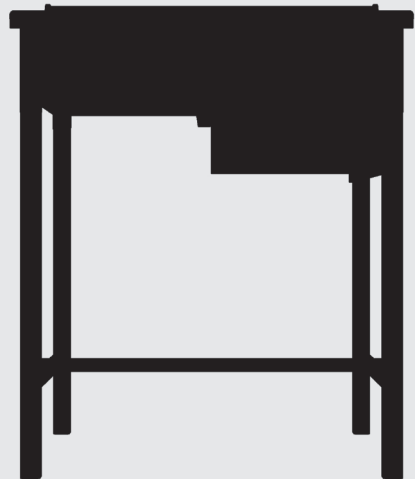
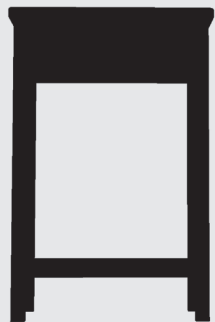
Una taula i un tamboret com aquests eren utilitzats per l'encarregat de cada departament de la Fabra i Coats, que es col·locava entre els grans telers per tenir una visió general de la producció tèxtil. Des d'aquí feia el primer control de qualitat supervisant el metratge real dels rodets. El 2007 Casa Decor va celebrar la seva trenta-setena edició a la fàbrica de Sant Andreu i malauradament van pintar la taula de taronja, tot i que originalment era de fusta sense pintar ●

Una mesa y un taburete como estos eran utilizados por el encargado de cada departamento de la Fabra i Coats, que se colocaba entre los grandes telares para tener una visión general de la producción textil. Desde aquí realizaba el primer control de calidad supervisando el metraje real de los carretes. En 2007 Casa Decor celebró su 37ª edición en la fábrica de Sant Andreu y desgraciadamente se pintó la mesa de naranja, aunque originalmente era de madera sin pintar ●

A table and stool like these were used by the managers of each department at Fabra i Coats. They would sit between the large looms so they would have an overall view of the fabric production. From there, they could perform the initial quality control, supervising the length of fabric on each bolt. In 2007, the 37th edition of the Casa Decor trade fair was held at the factory in Sant Andreu and, unfortunately, the table was painted orange. Originally, it was unpainted wood ●

FEDERACIÓ CATALANA D'ESCACS

FEDERACIÓN CATALANA DE AJEDREZ

CATALAN CHESS FEDERATION

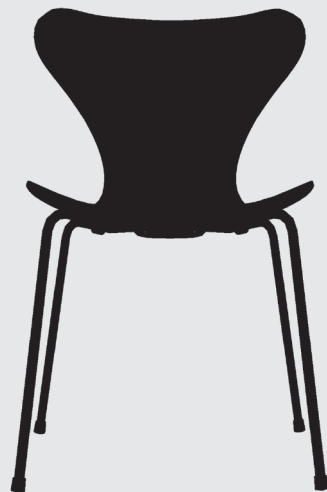
El president de la Federació Catalana d'Escacs, Pepo Viñas Racionero, és el seu representant legal i, assegut en aquesta cadira, dirigeix les reunions de la Junta Directiva de l'entitat, que promociona i impulsa l'esport dels escacs a Catalunya. La Federació Catalana d'Escacs està formada per 200 clubs i 8.000 jugadors ●

El presidente de la Federación Catalana de Ajedrez, Pepo Viñas Racionero, es su representante legal y, sentado en esta silla, dirige las reuniones de la Junta Directiva de la entidad, que promociona e impulsa el deporte del ajedrez en Cataluña. La Federación Catalana de Ajedrez está formada por 200 clubs y 8.000 jugadores ●

The president of the Catalan Chess Federation, Pepo Viñas Racionero, is the federation's legal representative. Seated in this chair, he directs the Board meetings of the organisation, which promotes the game of chess in Catalonia. The Catalan Chess Federation is made up of 200 chess clubs and 8,000 players ●

ASSOCIACIÓ
CENTRE PONT DEL DRAGÓ

ASOCIACIÓN
CENTRE PONT DEL DRAGÓ

CENTRE
PONT DEL DRAGÓ ASSOCIATION

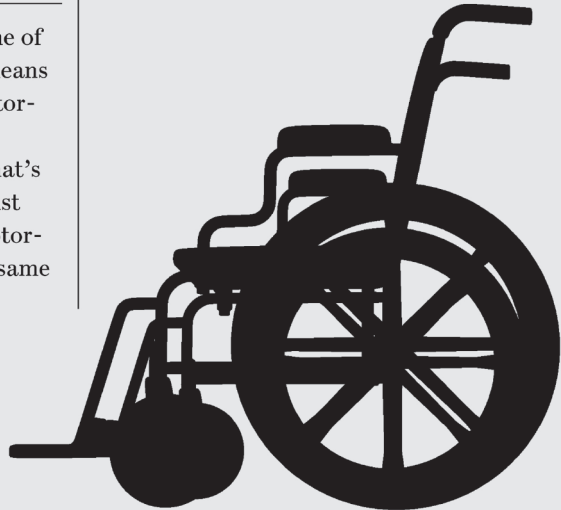
Això és una cadira de rodes, representa una part dels nostres associats. Només és un mitjà de transport, igual que els teus peus, la moto o el cotxe. No cal tenir-li por, no és tan important; el que és important és la persona que hi va asseguda, igual que el que va a peu, amb cotxe o amb moto. Té les teves mateixes emocions, sentiments i drets ●

Esto es una silla de ruedas, representa una parte de nuestros asociados. Solo es un medio de transporte, igual que tus pies, la moto o el coche. No hay que tenerle miedo, no es tan importante; lo importante es la persona que va sentada en ella, igual que el que va a pie, en coche o en moto. Tiene tus mismas emociones, sentimientos y derechos ●

This is a wheelchair. It represents some of our association members. It's just a means of transportation, like your feet, a motorcycle or a car. There's no reason to be afraid of it. It isn't that important; what's important is the person sitting in it, just like the person walking, or riding a motorcycle or driving a car. We all have the same emotions, feelings and rights ●

La cadira es una rèplica de la Cadira Vermella i Blava de Rietveld construïda a principi dels anys vuitanta. Va ser un dels primers mobles que em vaig comprar, tot just a l'inici de la meua trajectòria professional com a arquitecte, i ha estat un objecte que m'ha acompanyat al llarg d'aquests anys en els diferents estudis que he tingut des de llavors.

És un moble dissenyat per l'arquitecte holandès Gerrit Rietveld el 1917. Per la seva configuració, sistema constructiu i ús del color és una expressió exemplar de les avantguardes artístiques de la primera meitat del segle xx (De Stijl, neoplasticisme, constructivisme...), el descobriment dels quals va ser fonamental en la meua formació com a arquitecte a l'ETSAB. És una cadira per a moments breus i no per estar-s'hi molt de temps, més l'expressió d'una idea que un dispositiu ergonòmic per a la vida domèstica ●

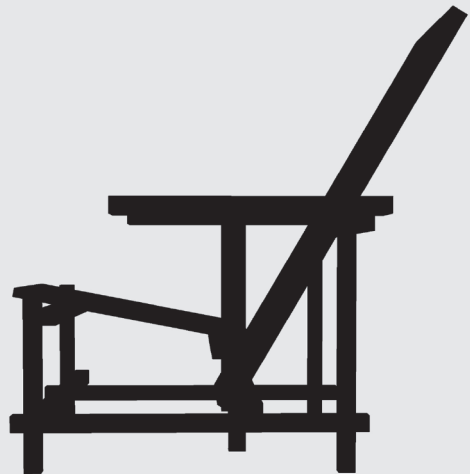
La silla es una réplica de la Silla Roja y Azul de Rietveld construida a principios de los años ochenta. Fue uno de los primeros muebles que me compré, justo al inicio de mi trayectoria profesional como arquitecto, y ha sido un objeto que me ha acompañado a lo largo de estos años en los diferentes estudios que he tenido desde entonces.

Es un mueble diseñado por el arquitecto holandés Gerrit Rietveld en 1917. Por su configuración, sistema constructivo y uso del color es una expresión ejemplar de las vanguardias artísticas de la primera mitad del siglo xx (De Stijl, neoplasticismo, constructivismo...), cuyo descubrimiento fue funda-

mental en mi formación como arquitecto en la ETSAB. Es una silla para momentos breves y no para estar mucho tiempo en ella, más la expresión de una idea que un dispositivo ergonómico para la vida doméstica ●

This chair is a replica, built in the early 1980s, of Rietveld's Red and Blue Chair. It was one of the first pieces of furniture I ever bought, at the very beginning of my professional career as an architect. I have kept it with me over the years in the different office spaces I've had since then.

It was designed by the Dutch architect Gerrit Rietveld in 1917. In its configuration, constructive system and use of colour, it is an emblematic example of the early 20th-century artistic avant-gardes (De Stijl, neoplasticism, constructivism, etc.). Discovering them was fundamental in my education as an architect at the Barcelona School of Architecture (ETSAB). It's a chair for brief moments, not for sitting in for long periods—more the expression of an idea than an ergonomic object for domestic life ●

INSTITUT MARTÍ POUS

INSTITUTO MARTÍ POUS

MARTÍ POUS SECONDARY SCHOOL

Les cadires de 1r d'ESO de l'Institut Martí Pous es van comprar per al curs 2019–2020. Aquestes cadires noves han estat convivint amb cadires de molt diverses procedències (heretades i cedides d'instituts que van tancar). Fan vida escolar, doncs, amb altres que tenen històries en la diàspora, com el mateix edifici (antiga fàbrica tèxtil). Com que al nostre centre potenciem el treball cooperatiu, aquestes cadires tenen la particularitat d'estar sempre acompanyades per altres cadires al seu voltant i no es troben mai soles.

Les taules les van comprar per al curs 2018–2019, quan l'Institut funcionava als mòduls escolars. En un primer moment van estar destinades a 1r d'ESO; durant el curs 2019–2020 algunes van estar a 2n d'ESO i l'aula extra, i per al curs vinent es destinaran a l'aula ordinària. De fet, es van comprar per error: s'havien de comprar de 80 cm d'amplada i es van comprar de 60 cm. L'error va ser beneficiós, perquè s'adapten millor a les dinàmiques de l'aula ●

Las sillas de 1º de ESO del Instituto Martí Pous se compraron para el curso 2019–2020. Estas sillas nuevas han estado conviviendo con sillas de muy variadas procedencias (heredadas y cedidas de institutos que cerraron). Hacen vida escolar, pues, con otras que tienen historias en la diáspora, como el propio edificio (antigua fábrica textil). Como en nuestro centro potenciamos el trabajo cooperativo, estas sillas tienen la particularidad de estar siempre acompañadas por otras sillas a su alrededor y nunca están solas.

Las mesas las compraron para el curso 2018–2019, cuando el Instituto funcionaba en los módulos escolares. En un primer momento estuvieron destinadas a 1º de ESO; durante el curso 2019–2020 algunas estuvieron en 2º de ESO y el aula extra, y para el próximo curso se destinarán al aula ordinaria. De hecho, se compraron por error: tenían que comprarse de 80 cm de ancho y se compraron de 60 cm. El error fue beneficioso, porque se adaptan mejor a las dinámicas del aula ●

The Year 7 chairs at Martí Pous Secondary School were purchased for the 2019–2020 academic year. These new chairs have been coexisting with chairs from a variety of origins (inherited or transferred from schools that closed down). So, they take part in academic life along with others that have a history in the diaspora, like the building itself (a former textile factory). Because we foster group work at our school, these chairs are always together with other chairs around them, so they're never lonely.

The tables were purchased for the 2018–2019 academic year, when the secondary school was housed in modular classrooms. Initially, they were used by the Year 7 groups; in 2019–2020 some of them were moved to Year 8 and the auxiliary classroom. Next year, they'll be used in the integrated classroom. They were actually purchased by mistake; they were supposed to be 80 cm wide, but they ended up being 60 cm. It was a good thing in the end, since they're better suited to the classroom dynamics ●

LLUÍS VALLVÉ CORDOMÍ

Mestre d'educació artística | Profesor de educación artística | Art teacher

---

Cadira feta el 2014 combinant objectes rebutjats i que ara ocupa un espai especial al meu taller, també construït amb materials aprofitats. Ha esdevingut un seient còmode i alhora un recordatori de la situació d'emergència climàtica que vivim i que s'agreujarà molt més si no fem un canvi radical ●

Silla realizada en 2014 combinando objetos desechados y que ahora ocupa un espacio especial en mi taller, también construido con materiales aprovechados. Se ha convertido en un asiento cómodo y al mismo tiempo en un recordatorio de la situación de emergencia climática que estamos viviendo y que se agravará mucho más si no damos un cambio radical ●

Chair made in 2014 combining discarded objects, which now occupies a special place in my workshop, also built using salvaged materials. Now it's a comfortable place to sit and a reminder of the climate crisis we're facing, and which will only get much worse unless we make a radical change ●

BIBLIOTECA
IGNASI IGLÉSIAS – CAN FABRA

IGNASI IGLÉSIAS – CAN FABRA
LIBRARY

Aquesta cadira i moltes més d'iguals les podeu trobar per tota la Biblioteca Ignasi Iglésias – Can Fabra. Se la veu gastada, ha aguantat el pes de moltes persones. Més de 1.400 persones del poble de Sant Andreu passen cada dia per la biblioteca. Ens agrada veure l'espai i el seu mobiliari gastat per l'ús. És senyal de vida. Llarga vida a la biblioteca pública! ●

Podéis encontrar sillas como esta por toda la Biblioteca Ignasi Iglésias – Can Fabra. Se la ve gastada, ha aguantado el peso de muchas personas. Más de 1.400 personas del pueblo de Sant Andreu pasan cada día por la biblioteca. Nos gusta ver el espacio y su mobiliario gastado por el uso. Es señal de vida. ¡Larga vida a la biblioteca pública! ●

This chair, and many others like it, can be found all around the Ignasi Iglésias – Can Fabra library. It is visibly worn, having held the weight of many people. More than 1,400 people from the Sant Andreu neighbourhood come through the library every day. We enjoy looking around at the space, with its furniture well-worn by use. It's a sign of life. Long live the public library! ●

ATENEU L'HARMONIA

Banc construït en un procés col·lectiu i obert impulsat per Makea Tu Vida, en el marc de la novena edició de l'exposició col·lectiva *Rehogar. Taller 'Interfaces per a l'espai comú. Comunitats + reutilització + disseny obert'* al BAM 2017. És accessible a tothom. Promou una ocupació lliure i responsable de l'espai públic per a la millora de les nostres condicions materials de vida. La seva construcció i forma són fruit d'un procés de consens i té tants usos possibles com la creativitat col·lectiva vulgui imaginar per a cada context i necessitat a satisfer. La seva essència és la sostenibilitat: una estructura que sosté les persones i els grups que s'hi vulguin situar, que també representa l'atenció i la cura dels processos, de les persones i de l'entorn. Creat a través de dinàmiques de treball col·lectiu i d'autogestió en la governança dels recursos públics. Tal com definien en el projecte del taller de construcció, fomenta la cultura DIWO (*Do It With Others*, 'Fes-ho amb altres persones'). I així neix, creix, decreix i segueix transformant i transformant-se el projecte de l'Ateneu L'Harmonia ●

Banco construido en un proceso colectivo y abierto impulsado por Makea Tu Vida, en el marco de la novena edición de la exposición colectiva *Rehogar. Taller 'Interfaces para el espacio común. Comunidades + reutilización + diseño abierto'* en el BAM 2017. Es

accesible a todos. Promueve una ocupación libre y responsable del espacio público para la mejora de nuestras condiciones materiales de vida. Su construcción y forma son fruto de un proceso de consenso y tiene tantos usos posibles como la creatividad colectiva quiera imaginar para cada contexto y necesidad a satisfacer. Su esencia es la sostenibilidad: una estructura que sostiene a las personas y los grupos que deseen situarse en él, que también representa la atención y el cuidado de los procesos, de las personas y del entorno. Creado a través de dinámicas de trabajo colectivo y de autogestión en la gobernanza de los recursos públicos. Tal como definían en el proyecto del taller de construcción, fomenta la cultura DIWO (*Do It With Others*, 'Hazlo con otras personas'). Y así nace, crece, decrece y sigue transformando y transformándose el proyecto del Ateneu L'Harmonia ●

Bench built through an open and collective process led by Makea Tu Vida, in the context of the 9th edition of the group exhibition *Rehogar. Workshop 'Interfaces for Public Space. Communities + Reuse + Open Design'* for BAM 2017. It is accessible to everyone. It encourages a free and responsible occupation of public space to improve our material living conditions. Its construction and form are the result of a process of consensus, and it has as many possible uses as collective creativity can imagine for any situation or need. Its essence is sustainability: a structure that supports the people and groups who gather there, and which represents consideration and care for processes, people and the surroundings. It was created through the dynamics of collective work and self-management in the administration of public resources. As outlined in the program for the construction workshop, it promotes the DIWO culture (Do It With Others). And that is how the project of l'Ateneu L'Harmonia continues in its birth, growth, degrowth, transformation and self-transformation ●

TALLER DE MÚSICS

Aquesta banqueta de piano ha estat a la Sala Omega Morente del Taller de Músics ESEM des de la inauguració de l'escola, l'any 2012. S'hi han assegut des de músics consagrats com Chano Domínguez, Omar Sosa, Marco Mezquida i Bruce Barth fins a centenars de joves talents emergents que potser es convertiran en els pianistes de referència del futur ●

Esta banqueta de piano ha estado en la Sala Omega Morente del Taller de Músics ESEM desde la inauguración de la escuela, en 2012. En ella se han sentado desde músicos consagrados como Chano Domínguez, Omar Sosa, Marco Mezquida y Bruce Barth hasta centenares de jóvenes talentos emergentes que tal vez se convertirán en los pianistas de referencia del futuro ●

This piano bench has been in the Omega Morente room at the Taller de Músics ESEM since the school was opened in 2012. The musicians who have sat on it include pros like Chano Domínguez, Omar Sosa, Marco Mezquida and Bruce Barth, as well as hundreds of young emerging talents who may become renowned pianists in the future ●

Horaris

De dimarts a dissabte, de 12 a 20 h

Diumenges i festius, d'11 a 15 h

Visites guiades tots els dissabtes a les 18 h

i els diumenges a les 12.30 h

Inscripció prèvia a centredart@bcn.cat

Aforament limitat

Sant Adrià, 20

08030 Barcelona

932 566 155

centredart@bcn.cat

centredart.bcn.cat